

РЕШЕНИЕ

№ 38406

гр. София, 19.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **7875** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 145 и сл. АПК, във вр. с чл. 26, ал.12 от Закон за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. А. Й., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, чрез адв. А., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2, офис 13 срещу Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България с рег. № 513з – 7939/01.07.2025 г., издаден от началник отдел „Миграция“ СДВР.

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен на основанията по чл. 146 от АПК. Оспорват се констатациите на административния орган, че чужденецът не живее на декларирания от него адрес в [населено място], [улица], ет. 4, ап. 32. Временното отсъствие поради пътуване, служебни или лични причини не означава, че декларираният адрес е неверен. Не е осъществен контакт със собствениците на имота, а именно Л. С. К. и Йолдаш Т. Ч., които са дали изрично съгласие с нотариално заверена декларация да осигурат адрес за пребиваване на чужденеца. За пълнота на фактическата обстановка жалбоподателят посочва, че Йолдаш Т. Ч. му е племенник. Данните от информационните масиви на МВР, въз основа на които се твърди, че чуждият гражданин е влязъл в Република България само два пъти през 2025 г. и няколко пъти през 2024 г. не следва да се тълкуват едностранно. Следва да се отчете обстоятелството, че през този период от време жалбоподателят се е лекувал в Република Турция, което е налагало по-дълги периоди на отсъствие от страната, като лечението е приключило на 09. 07. 2025 г. Намеренията на А. А. Й. са след приключване на лечението да живее и пребивава в Република България в жилището на своя племенник Йолдаш Т. Ч., за което е подал заявление за продължаване на разрешеното му пребиваване. Чуждият гражданин не е декларирал неверни данни, а административният орган не

е направил необходимото и възможното за изясняване на фактите и обстоятелствата по преписката. Претендира разноски по списък, от които 1000 лева за безплатна правна помощ по чл. 38, ал.1, т. 3 от Закона за адвокатурата и 10 лева държавна такса.

Ответникът – началник на отдел „Миграция“ СДВР, чрез юрисконсулт С., в писмени бележки излага доводи за законосъобразност на издадената заповед. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СГП, редовно уведомена, не участва в съдебното производство.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, приема следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало по подадено на 16.06.2025 г. заявление от А. А. Й., [дата на раждане], гражданин на Република Турция до директора на дирекция „Миграция“ СДВР с искане да му бъде предоставено право на продължително пребиваване в Република България. В заявлението апликантът е посочил, че е получил право на пенсия в държавата си на произход, съгласно чл. 24, ал.1, т.10 ОТ ЗЧРБ. В заявлението е посочил адрес в Република България в [населено място], [улица], ет. 4, ап. 32.

Към заявлението е приложил доказателства за отпуснатата пенсия, копие от националния паспорт, копие от предходното издадено разрешение за продължително пребиваване със срок до 16.07.2025 г., доказателство, че сметката, по която жалбоподателят получава пенсията си е прехвърлена в банка на територията на Република България, доказателства за налични средства по банковата сметка, медицинска застраховка, нотариално заверена декларация от Л. С. К. и Йолдаш Т. Ч., че са дали изрично съгласие чужденецът да ползва имота, находящ се на [улица], ет. 4, ап. 32 за жилищни нужди за целия срок на пребиваване в Република България, както и да се регистрира на посочения адрес.

По подаденото заявление е извършена проверка на адреса на 05.07.2025г., за която е изготвена докладна записка рег. № 513р – 71836/07.07.2025 г. В докладната записка е посочено, че при проверката на адреса не е установен никой. Съседите са дали данни, че чужденецът не живее на адреса, а в посочения апартамент живеят самостоятелно собствениците Л. С. К. и Йолдаш Т. Ч., които също не са открити на адреса при проверката.

На 01.07.2025 г. е издадена процесната заповед, с която е отказано предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на А. А. Й.. Изложени на са мотиви, че чуждият гражданин не живее на адреса, който е деклариран в заявлението, през 2025 г. е посетил Република България два пъти, а през предходната година няколко пъти, като в рамките на няколко дена е напуснал страната. Направен е извод, че са декларирани неверни данни, конкретно, че А. А. Й. живее на адреса в [населено място], [улица], ет. 4, ап. 32, който адрес е посочен единствено с цел получаване на право на продължително пребиваване в Република България. Правното основание на отказа е чл. 10, ал.1, т. 23 от ЗЧРБ – деклариране на неверни данни.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка. Приети са доказателства за осъществено медицинско лечение на чуждия гражданин в частна поликлиника за орално и дентално здраве „Г.“, Република Турция. По данните от медицинската документацията, лечението е продължило от 03.12.2024 г. до 09.07.2025 г. Лечението е включвало изваждане на зъби, поставяне на импланти, поставяне на протези на горна и долна челюст.

Представен е нотариален акт за имота на адрес [населено място], [улица], ет. 4, ап. 32, който от 22.11.2019 г. е собственост на Л. С. К. и Йолдаш Т. Ч..

По делото е прието копие на книга на собствениците на имоти в сградата на [улица]. В книгата е вписан като временно пребиваващ А. Й. А..

Разпитана е свидетелката Л. С. К., чиито показания съдът кредитира изцяло като обективни,

непротиворечиви и съответни на писмените доказателства по делото. Свидетелката дава показания, че А. Й. А. е вуйчо на нейния съпруг. Адресът, който е деклариран е съществуващ, апартаментът е собственост на свидетелката и нейния съпруг и те са му предоставили част от жилището си за ползване. Чуждият гражданин е отсъствал от адреса поради провеждано лечение в Република Турция, но винаги, когато е посещавал Република България е отсядал на този адрес. От правна страна съдът направи следните изводи: Жалбата е подадена от лице с правен интерес, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Не е спорно между страните, че А. А. Й., [дата на раждане], гражданин на Република Турция е подал на 16.06.2025 г. заявление за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р. България на основание чл. 24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ, съгласно която разпоредба: „Разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденци, които са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. Към момента на подаване на заявлението лицето е пребивавало на територията на Р.България с разрешено право на продължително пребиваване до 16.07.2025 г. Към заявлението са били приложени изискуемите документи. В изпълнение на чл.30, ал.1, т.6 от ЗМВР, с оглед потвърждаване на декларираните данни, относно адреса на пребиваване е установено, че А. А. Й. не е открит на посочения от него адрес [населено място], [улица], ет. 4, ап. 32, на който адрес не са открити и собствениците на апартамента. Прието е от административния орган в оспорения отказ, че чуждият гражданин, за да получи разрешение за постоянно пребиваване в РБългария и да бъде вписан в регистрите на населението е предоставил неверни данни, като е заявил пред административния орган адрес, на който реално не пребивава. При тези мотиви и на основание чл.26, ал.1 вр. с чл.10, ал.1,т.23 от ЗЧРБ е постановен оспореният отказ.

Оспореният по делото отказ е издаден от компетентен орган, оправомощен по реда на чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ със Заповед № 513з – 2396/24.03.2021 г. на директора на СДВР и във вр. със Заповед № 513 з -5977/19.05.2025 г. на директора на СДВР. Спазено е изискването за писмена форма и съдържание. Допуснато е нарушение на административнопроизводствените правила и на материалния закон.

Отказът е постановен без да са изяснени относими факти и обстоятелства, което е довело и до неправилни правни изводи и нарушение на материалния закон. Видно от процесния отказ, същият е издаден на основание чл. 26, ал.1 от ЗЧРБ вр. с чл.10, ал.1,т. 23 от ЗЧРБ: Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 23 – когато чужденецът е представил документ с невярно съдържание или е деклариран неверни данни. Съгласно чл. 34, ал.1, т.3 от ППЗЧРБ, за получаване право на постоянно пребиваване чужденецът подава лично в дирекция "Миграция" или в ОДМВР заявление по образец съгласно приложение № 4, към което прилага доказателства за осигурено жилище. В производството пред административния орган е била извършена проверка на заявеният от чуждият гражданин адрес за пребиваване в [населено място], където той не е открит на 16.06.2025г., а от проведенният разговор със съседите, служителите на отдел „Миграция“ установили, че те, както и домоуправителят не го познават. При тези данни, административният орган е приел, че представеният документ към заявлението - декларация от Л. С. К. и Йолдаш Т. Ч. е с невярно съдържание. Този извод на административния орган се явява необоснован, предвид че по време на проверката не е

осъществен контакт със собствениците на жилището Л. С. К. и Йолдаш Т. Ч., което жилище заявителят е декларирал като адрес за пребиваване. Л. С. К. се явява в съдебна зала и разпитана заявява, че тя и съпругът ѝ действително са съгласни да осигурят жилище на А. А. Й., който е вуйчо на нейния съпруг. Подписали са декларацията, която той е представил пред дирекция „Миграция“ пред нотариус. Представен е нотариален акт и книга на собствениците, в която А. А. Й. е вписан от 2024 г. като временно ползващ имота, посочен в декларацията пред дирекция „Миграция“. Доказани са и обстоятелствата, поради които не е бил открит на адреса – провеждано лечение в Република Турция, което е приключило и не изисква отсъствие на чужденеца от страната. При тези доказателства, оспореният отказ се явява незаконосъобразен, тъй като не се установява наличие на материалноправната предпоставка за отказа, посочена от административния орган.

Жалбата е основателна и следва да се уважи, като се изпрати преписката за ново произнасяне по подаденото заявление и се присъдят направените разноски за адвокат и държавна такса в размер на 1010 /хиляда и десет/ лева. Не е основателно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, предвид характера на делото, извършените процесуални действия, събраните допълнително доказателства в хода на съдебното производство и минималния размер на договореното и платено адвокатско възнаграждение.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. Й., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България с рег. № 513з – 7939/01.07.2025 г., издаден от началник отдел „Миграция“ СДВР.

ИЗПРАЩА делото като преписка на началник отдел „Миграция“ СДВР за ново произнасяне по заявлението на А. А. Й. за предоставено право на продължително пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на А. А. Й., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция сумата от 1 010 (хиляда и десет) лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението.

Съдия: